

Pamiętajmy o Tych, którzy odeszli, acz Oddechu Ich Poezji, Ziemi po której stąpali, NIE ZAPOMINAJMY. Taka moja prośba OSTATECZNA.

Oddechy ziemi

Oddajemy oto do rąk czytelników skromny ilościowo, niewielki wybór wierszy **żuławskiego poety, Stanisława Mocarskiego**, autora dobrze przyjętych czterech tomików wierszy, dwóch tomików aforyzmów i fraszek oraz współautora licznych almanachów i antologii.

Mocarski jest urodzonym poetą, a jego wysublimowane emocjonalnie liryki powstają tak, jak rodzi się ptasi tryl - śpiewająco.

Wiersze pisane są spontanicznie, dlatego niniejszy wybór umożliwi czytelnikowi obcowanie jedynie z najlepszymi z nich, z tymi które w literackiej hierarchii postawiły Mocarskiego na przynależnym mu miejscu. Ogólnie i najprościej mówiąc, liryki te przynależą do tak zwanego nurtu wiejskiego w poezji polskiej, chociaż Stanisław Mocarski nie daje się przypisać do tego gremium zawężającego pole poetyckiego manewru do ściśle wyznaczonego opłotkami sentymentalnego opisywania świata.

Spojrzenie Mocarskiego (i tu patronuje mu twórczość Tadeusza Nowaka) jest na szczęście szersze, ogólniejsze, a historyczne refleksje poety dotyczą kondycji ludzkiej u schyłku XX wieku w określonych warunkach i miejscu Europy, czyli w Polsce.

W tej emocjonalnej, poruszającej wiele strun, liryce dominuje obraz wsi, wiejskie krajobrazy, a słowo *etos* uzyskuje w tej twórczości swój najpiękniejszy walor, blask, i cenę.

Tak więc, poezja żuławskiego liryka daje się zamknąć w genetyczne-kody: **Ziemia-Matka-Ojczyzna**. I te elementarne, przenikające się wzajemnie archetypy plus spontaniczny, oryginalny poprzez zaskakująco świeżą metaforę talent stanowią o poetyckim zjawisku imieniem Stanisław Mocarski i jego – posiadającej tak rzadko dzisiaj siłę wzruszenia – twórczości.

Czytajmy zatem Mocarskiego.

Andrzej Guzek

PS

Strona z utworami Mistrza w przygotowaniu. Zapraszam wkrótce.

M.F.